

Bilag 1.**Bemærkninger til det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Folkeforsikring.*)**

Den Forstaaelse af Sammenslutningens Betydning, som her til Lands har ført til Løsning af omfattende økonomiske, erhvervsmæssige og faglige Spørgsmaal, har ogsaa gjort det muligt paa frivillig Basis at løse vigtige sociale Opgaver. Herom er i særlig Grad Sygeforsikringen et Vidnesbyrd. Paa fuldstændig frivilligt Grundlag — siden 1892 med Støtte af Staten — er det lykkedes at opbygge en Sygeforsikring, der er mere udbredt end tilsvarende Forsikring i andre Lande, selv medregnet de Lande, der har indført Tvangsforsikring. Medens en nogenlunde tilfredsstillende Sygeforsikring de fleste andre Steder kun vil kunne tilvejebringes ad Tvangsforsikringens Vej, har den frivillige Sygeforsikring herhjemme fundet saa god Jordbund, at den nu omfatter ca. $\frac{2}{3}$ af den voksne Befolkning. Den kan derfor for sit Omraade med Rette kaldes en Folkeforsikring.

At der her er givet et bredt Grundlag, paa hvilket der kan bygges videre, blev fra alle Sider erkendt i 1921, da Rigsdagen dels vedtog Invaliddeforsikringsloven, der knytter Invaliddeforsikringen som et Supplement til Sygeforsikringen, dels vedtog forskellige Ændringer i Sygekasseloven, hvorved de kronisk syge inddrages under denne Forsikring. Ved Hjælp af disse Love samt nogle Tilføjelser til Fattiglovens § 63 lykkedes det at bringe Spørgsmaalet om Forsorgen for Invalidere og kronisk syge til en Løsning, der i Principet maa betegnes som god, omend mange Enkeltheder i Ordningen — ikke mindst efter Nedsøkeringen i 1927 — trænger til at rettes.

Regeringen, der ønsker at bringe System i den danske Forsikrings- og Forsørgelseslovgivning, er af den Opfattelse, at man bør gaa videre ad den Vej, der blev betraadt, da man knyttede Forsorgen for Invalidere og kronisk syge til Sygeforsikringen. Man

finder, at det vil være i naturlig Overensstemmelse hermed, yderligere at knytte Forsorgen for de gamle til samme Forsikringssystem. Ligesom Invaliddeforsikringen tilsigter at bøde paa den *Nedsættelse i Erhvervsevnen*, der er en Følge af Svagthed, tilsigter man ved Aldersrenten at raade Bod paa den Nedsættelse af Erhvervsevnen, der følger med Alderen. Og ligesom det for Invalidere og de af Invaliditet truede er af stor Betydning at være sygeforsikret, er det samme Tilfældet for de gamle. Dertil kommer, at der er saa mange Lighedspunkter mellem den Hjælp, Invaliderne og de gamle trænger til, at det er naturligt til en vis Grad at underkaste dem fælles Regler. Og da man i Sygeforsikringen har en Forsikring paa bred Basis, mener man at kunne opnaa en tilstrækkelig omfattende Løsning ved at knytte Aldersrente-Ordningen til Syge- og Invaliddeforsikringen, forudsat at denne udbygges med dette for Øje.

I Overensstemmelse med det anførte stiller Regeringen Forslag om at knytte Aldersrenten til Sygeforsikringen, saaledes at fremtidig saavel Retten til Aldersrente som Retten til Invalidere betinges af, at paagældende er sygeforsikret, og saaledes at omvendt enhver i Henhold til Lovens sygeforsikret — forudsat at han opfylder visse nærmere Vilkaar — faar tilsikret en Ret til Invalid- eller Aldersrente, d. v. s. er forsikret mod Invaliditet som Følge af Svagthed og Alder.

Under Hensyn til den store Udbredelse, Sygeforsikringen har, anser man det *ikke* for nødvendigt at gøre Indtrædelsen i den heromhandlede kombinerede Syge-, Invalid- og Alderdomsforsikring *tvungen*. Befolkningen — og navnlig den ubemidlede Del af denne — har hidtil vist, at den har Vilje til, saavidt det kan ske med rimelige Beløb at

*) Bilagene til disse Bemærkninger findes nedenfor betegnet som *Underbilag til Bilag 1.*